

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v právnej veci žalobcu: **P. N.**, zastúpeného advokátom JUDr. F. K., proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. I/228/5371-29683/2010/993168-r z 12. marca 2009 a rozhodnutia Daňového úradu Námestovo č. 658/320/72981/09/Fod z 9. decembra 2009, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k.20S /74/2010-53 z 2. novembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 20S/74/2010-53 z 2. novembra 2010 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Žiline rozsudkom č.k. 20S/74/2010-53 z 2. novembra 2010 podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku zrušil rozhodnutie žalovaného č. I/228/5371-29683/2010/993168-r z 12. marca 2009 ako aj rozhodnutie Daňového úradu Námestovo č. 658/320/72981/09/Fod z 9. decembra 2009, ktorými

správne orgány zamietli žiadosť žalobcu o obnovu konania podľa § 52 ods. 1 a 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a vec im vrátil na ďalšie konanie.

Podľa názoru krajského súdu správne orgány oboch stupňov postupovali v rozpore so zákonom, keď nerešpektovali rozčlenenie konania o návrhu na obnovu do dvoch častí, pričom v prvej časti sa skúma predovšetkým potencialita možnosti vplyvu nového dôkazu na výrok rozhodnutia a samotný dôkaz sa vyhodnocuje až v druhej časti, t. j. v obnovenom správnom konaní.

Včas podaným odvolaním sa žalovaný domáhal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne, pričom zotrvával na svojom právnom názore, že v danom prípade odôvodnenosť návrhu na obnovu konania bola preukazovaná splnomocnením, ktoré malo preukázať nepravdivosť dôkazov použitých v daňovom konaní právoplatne skončenom, ktoré však svojím obsahom nevyvracia pravdivosť tvrdenia a skutkový stav zistený správcom dane pri vydávaní dodatočného platobného výmeru. Preto podľa jeho názoru predložený dôkaz nie je takým dôkazom, ktorý by jednoznačne preukázal nepravdivosť dôvodov, na základe ktorých bol vydaný dodatočný platobný výmer, v dôsledku čoho nie je návrh na obnovu konania dôvodný.

Žalobca sa k odvolaniu vyjadril podaním z 9. januára 2011, v ktorom žiadal rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na to, že žalovaný nerešpektoval právny názor vyslovený v rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/61/2008-61 z 28. októbra 2009.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods.2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods.2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený 19. októbra 2011 podľa § 156 ods.1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podľa § 250 ja ods. 7 Občianskeho súdneho poriadku, ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania

pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie.

Preskúmaním spisového materiálu Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že v obdobnej veci už Najvyšší súd SR ako súd odvolací rozhodol v konaní pod č. 2Sžf/5/2011 rozsudkom z 21. septembra 2011, v ktorom potvrdil rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 20S/107/2010-40 zo 7.decembra 2010, ktorým krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného č. I/228/3321-39386/2010/993202-r z 25.marca 2010 spolu s rozhodnutím Daňového úradu v Námestove č. 658/320/72966/09/Fod z 9.decembra 2009 a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým rozdielom, že v predmetnej veci žalobca žiadal o obnovu konania vo veci určenia výšky dane z pridanej hodnoty za obdobie III. štvrťrok 2005, pričom vo veci 2Sžf/5/2011 išlo o obnovu konania, v ktorom žalovaný vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2005.

Vzhľadom k tomu, že ide o skutkovo aj právne totožné veci, nakoľko predmetom posúdenia je návrh na obnovu konania odôvodnený v oboch prípadoch tou istou skutočnosťou – predložením nového dôkazu, a taktiež argumentácia žalovaného v odvolaní je v oboch prípadoch identická, v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia OSP odvolací súd v tomto prípade uvádza celý text predchádzajúceho rozsudku v odôvodnení.

„Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom č.k. 20S/107/2010-40 zo dňa 7.decembra 2010 podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku zrušil rozhodnutie žalovaného č. I/228/3321-39386/2010/993202-r zo dňa 25.marca 2010 spolu s rozhodnutím Daňového úradu v Námestove č. 658/320/72966/09/Fod zo dňa 9.decembra 2009 a vec mu vrátil na ďalšie konanie; žalovaného zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 66 €. Prvostupňový správny orgán napadnutým rozhodnutím č. 658/320/72966/09/Fod zo dňa 9.decembra 2009 zamietol podľa § 52 ods. 1 a ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia žalovaného (ďalej len zákon č. 511/1992 Zb.) žiadosť žalobcu o povolenie obnovy konania ukončeného právoplatným rozhodnutím Daňového úradu Námestovo č. 658/230/17394/07/Pitz zo dňa 28.marca 2007 z dôvodu vecných nedostatkov žalobcom predloženého plnomocenstva ako nového dôkazu, ktorý mal podľa žalobcu odôvodňovať obnovu konania, ako aj s poukazom na to, že žalobca

nepreukázal faktické vykonanie fakturovaných prác obchodnou spoločnosťou L., s.r.o. Správny orgán prvého stupňa argumentoval tiež rozpormi vo výpovediach žalobcu, konateľa spoločnosti L., s.r.o., J. J. a pána I. ohľadom osoby J. K., s ktorým žalobca konal ako so splnomocneným zástupcom spoločnosti L., s.r.o.

Krajský súd v odôvodnení poukázal na to, že obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý predstavuje výnimku zo zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí v daňovom konaní. Z ustanovenia § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 511/1992 Zb. vyplýva, že pre povolenie obnovy konania musia byť kumulatívne splnené tri podmienky:

- 1) novosť skutočností alebo dôkazov, ktoré vyšli najavo,
- 2) možnosť ich podstatného vplyvu na výrok rozhodnutia, a
- 3) nemožnosť ich uplatnenia v konaní bez zavinenia účastníka konania.

V prípade prvej podmienky sa krajský súd nestotožnil so záverom správcu dane, že predložené plnomocenstvo nie je novým dôkazom. Ako vyplýva z administratívneho spisu, žalobca ani raz v priebehu základného administratívneho konania neuviedol, že mu niekto plnú moc odovzdal, ukázal, resp. že vedel o jej existencii. Na tento dôkaz sa žalobca prvýkrát odvolal až po právoplatnom skončení daňového konania (3.mája 2007), a to v návrhu na jeho obnovu (10.augusta 2007), v ktorom uvádza, že k získaniu plnej moci došlo pri náhodnom stretnutí žalobcu s pánom K. v Bratislave (nakoľko v mieste bydliska ho nevedel kontaktovať, pretože pán K. vykonáva práce po celom území Slovenska ako aj v zahraničí) v mesiaci júl 2007 v Bratislave. Z uvedeného vyplýva, že ide o dôkaz svojím charakterom nový. Konštrukcia správneho orgánu nemá podľa krajského súdu oporu v skutkových zisteniach, správny orgán sa nevysporiadal s tvrdením žalobcu, že pán K. je jeho rovesník, ktorého dlhodobo pozná z rodnej obce, preto mu dôveroval a zastupovanie si nepreveroval. Nie je zrejmé, prečo správny orgán nereagoval na žalobcom uvádzané tvrdenia, ale vychádzal zo záveru, že plná moc musela byť žalobcovi ukázaná alebo odovzdaná, keď to nikto netvrdí a nevyžaduje to ani príslušná právna norma. K úspešnému vylúčeniu tohto pojmového znaku predmetného dôkazu by zo strany správneho orgánu došlo, pokiaľ by preukázal, že tvrdenie žalobcu, že plnú moc získal až po skončení daňového konania, sa nezakladá na pravde; správny orgán však tejto skutočnosti nevenoval pozornosť.

Pri vymedzení druhého pojmového znaku krajský súd vychádzal z gramatického výkladu pojmu „možnosť“, t.j. že použitie nového dôkazu automaticky neznamená úspech žalobcu v obnovenom konaní, relevantná je len potencialita možnosti vplyvu na výrok

rozhodnutia. Táto je podľa názoru krajského súdu nesporne daná, nakoľko rozhodnutie správneho orgánu je založené výlučne na okolnosti zastupovania obchodnej spoločnosti L., s.r.o. a potvrdenie obsahu plnej moci (ktorá nebola časovo obmedzená, t.j. mohla sa vzťahovať na predmetné obdobie dodania stavebných prác, nikdy nebolo tvrdené jej vypovedanie) zvýrazneného účinkami notársky overeného podpisu (§ 56 ods. 1 písm. b/ zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti v znení neskorších predpisov; ďalej len zákon č. 323/1992 Zb.) mení hodnotenie skutkového stavu prezentované v odôvodnení dodatočného platobného výmeru. Povinnosťou správneho orgánu bolo len vyhodnotiť, či v prípade, ak sa preukáže pravdivosť nového dôkazu, bude mať jeho obsah vplyv na meritum veci alebo nie. Namiesto uvedeného však správny orgán posudzoval plnú moc obsahovo z hľadiska náležitostí (ktoré zákon ani nevyžaduje) a nie z hľadiska jej možného vplyvu na relevantnú okolnosť daného prípadu. Uvedený znak neznamená, že obnovené konania musí byť založené len na tomto dôkaze, naopak, v novom konaní má byť vykonané plnohodnotné dokazovanie. Je však nesporné, že predložená plná moc len potvrdzuje tvrdenia žalobcu, že konal s pánom K. ako zástupcom spoločnosti L., s.r.o., a ako dôkaz môže (ale nemusí) priniesť úspech žalobcovi v merite veci – vo veci určenia výšky dane z príjmu fyzických osôb za rok 2005.

V prípade tretieho bodu krajský súd uviedol, že správny orgán žiadnym spôsobom nevyvrátil tvrdenie žalobcu, že nový dôkaz získal do dispozičnej sféry bez vlastného zavinenia až po právoplatnom skončení základného konania. V pôvodnom konaní žalobca vychádzal z toho, že pána K. poznal, spoliehal sa na neho a nepožadoval preukázanie splnomocnenia. Krajský súd v tejto súvislosti poukázal aj na ustanovenie § 33 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak splnomocnenec prekročil svoje oprávnenie vyplývajúce z plnomocenstva, je splnomocniteľ viazaný, len pokiaľ toto prekročenie schválil. Ak však splnomocniteľ neoznámí osobe, s ktorou splnomocnenec konal, svoj nesúhlas bez zbytočného odkladu po tom, čo sa o prekročení oprávnenia dozvedel, platí, že prekročenie schválil (ods. 1); ak splnomocnenec pri konaní prekročil svoje oprávnenie konať za splnomocniteľa alebo ak niekto koná za iného bez plnomocenstva, je z tohto konania zaviazaný sám, ibaže ten, za koho sa konalo, právny úkon dodatočne bez zbytočného odkladu schváli. Ak splnomocniteľ neschváli prekročenie plnomocenstva alebo konanie bez plnomocenstva, môže osoba, s ktorou sa konalo, od splnomocnenca požadovať buď splnenie záväzku, alebo náhradu škody spôsobenej jeho konaním (ods. 2).

Krajský súd poukázal aj na nesprávnosť citácie ustanovenie § 9 ods. 3 až ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. zo strany správneho orgánu. Citované ustanovenie sa vzťahuje na zastupovanie v samotnom daňovom konaní (o ktoré v predmetnej veci nejde) a nie na zastupovanie medzi fyzickými a právnickými osobami navzájom. Všeobecná právna úprava zastupovania fyzických a právnických osôb nestanovuje explicitný prejav splnomocnenej osoby o tom, že splnomocnenie prijíma ako obligatórnu súčasť plnej moci (jednostranného právneho úkonu), preto vyžadovanie tohto prejavu vôle zo strany správneho orgánu nemá oporu v zákone, navyše jeho doplnenie ex post do právneho úkonu, ktorého obsah bol daný pri jeho podpísaní, je z hľadiska princípov dokazovania nelogické. Krajský súd žalovanému tiež vytkol „operatívne zisťovanie“ skutočností formou výsluchu p. J., o ktorom žalobcu neinformoval. Podľa názoru krajského súdu išlo o nadbytočný úkon, ktorý nesmeroval k preukázaniu vyššie vymedzených základných znakov rozhodných v prvej fáze konania o obnove konania. Skutočnosť, či pán J. plnú moc podpísal, prípadne skúmanie pravosti jeho podpisu na plnej moci, má byť predmetom až obnoveného konania. Preto takýto postup správca dane je podľa krajského súdu v rozpore so zákonom.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť a žalobu žalobcu zamietnuť. Žalovaný poukázal na to, že v predmetnej právnej veci nebol daný dôvod na obnovu daňového konania podľa § 51 ods. 1 písm. a/ ani podľa písm. b/ zákona č. 511/1992 Zb. Žalovaný bol podľa svojho názoru oprávnený vykonať dokazovanie a žiadať doplnenie splnomocnenia o prejav vôle splnomocnenej osoby (čo žalovaný považuje za preverenie predloženého splnomocnenia). Správca dane je oprávnený posúdiť vplyv nového dôkazu na výsledok doterajšieho konania ako aj skutočnosť, či takýto nový dôkaz nemohol byť v doterajšom konaní uplatnený bez zavinenia žalobcu. Opätovne poukázal na § 9 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. Žalovaný ďalej uviedol, že nakoľko malo ísť o nový dôkaz, ktorý bol jednostranným prejavom vôle, mohol sa k tomuto splnomocneniu vyjadriť len splnomocniteľ (J.), ktorý ho mal udeliť. Zápisnica o tomto zisťovaní bola spísaná v miestne trvalého bydliska J. J., išlo o operatívne zisťovanie v rámci správy daní, o ktorom ani nebolo možné vopred žalobcu informovať. Žalovaný trvá na tom, že žalobca mohol plnú moc predložiť už v pôvodnom konaní, preto nejde o nový dôkaz odôvodňujúci obnovu konania. Žalovaný sa zameril na vyhodnotenie obsahu predloženej listiny vo vzťahu ku konaniu, voči ktorému bol návrh na povolenie obnovy konania podaný. Správca dane správne vyhodnotil, že tento dôkaz nemá podstatný vplyv na

konanie, lebo samotná existencia predloženej listiny ešte vôbec nedokazuje, že sporné stavebné práce boli naozaj aj vykonané spoločnosťou L., s.r.o. Podľa žalovaného plnomocenstvo nemá vplyv na meritum veci. Jeho povinnosťou nebolo vyvrátiť tvrdenie žalobcu, že nový dôkaz získal do dispozičnej sféry bez vlastného zavinenia, pretože p. K. poznal. Preukázanie toho, že dôkaz nemohol byť predložený už v čase výkonu daňovej kontroly bez zavinenia žalobcu, je povinnosťou žalobcu a nie správneho orgánu.

Žalobca v písomnom vyjadrení navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť. Podľa jeho názoru správne orgánu nesprávne pochopili inštitút plnomocenstva a neprimerane nad mieru ustanovenú zákonom zaťažovali žalobcu, keď sa v rámci konania o povolení obnovy konania zamerali na preskúmanie náležitostí novopredloženého dôkazu – plnej moci a od žalobcu požadovali doplnenie plnej moci o úradne osvedčený podpis splnomocnenej osoby a o písomný prejav vôle splnomocnenej osoby, že plnú moc prijíma v zmysle § 9 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. Z citovaného ustanovenia je zrejmé, že sa týka len zastupovania v daňovom konaní, a nie v podnikateľskom styku medzi podnikateľmi, preto nemusí spĺňať náležitosti podľa § 9 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. Správny orgán odôvodňuje nesplnenie podmienky v § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 511/1992 Zb. tým, že konať v mene spoločnosti možno iba na základe predloženia plnej moci vystavenej splnomocniteľom – toto tvrdenie však nemá oporu v platnom práve, pretože nezohľadňuje skutočnosť, že obchodná spoločnosť môže byť za určitých predpokladov viazaná aj právnymi úkonmi osôb, ktoré konajú bez plnej moci, alebo právnymi úkonmi osôb, ktoré síce konajú na základe plnej moci, ale svojimi úkonmi prekročia rozsah oprávnenia. Poukázal aj na nesprávny postup správcu dane, keď vykonal dokazovanie a vypočul svedka (J. J.), o čom žalobcu neupovedomil. Vykonalie dôkazu v tomto štádiu konania je v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, § 29 ods. 1, § 1a písm. d/ zákona č. 511/1992 Zb. správny orgán nerešpektoval právny názor Krajského súdu v Žiline vyjadrený v rozsudku č.k. 21 S 61/2008-61, keď v prvej fáze konania o obnove konania sa mal správny orgán obmedziť na zisťovanie, či je možné obnovu konania pripustiť, či boli splnené predpoklady na obnovu konania podľa § 51 ods. 1 písm. a/, písm. b/ zákona č. 511/1992 Zb.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je

dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2, § 214 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného zistil, že Daňový úrad Námestovo dodatočným platobným výmerom č. 658/230/17394/07/Pitz zo dňa 28.marca 2007 vyrubilo žalobcovi rozdiel dane z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roka 2005 v sume 858.432,--Sk (28.494,72 €), ktorý bol žalobca povinný zaplatiť do 15 dní odo dňa doručenia platobného výmeru. Uvedený platobný výmer bol doručovaný žalobcovi do vlastných rúk prostredníctvom pošty Námestovo 1, pričom žalobca si túto zásielku v odbernej lehote neprevzal. Správca dane považoval zásielku za doručení uložením; dodatočný platobný výmer nadobudol právoplatnosť 3.mája 2007 a vykonateľnosť 19.mája 2007. Z obsahu administratívneho spisu však nevyplýva, či správca dane zisťoval podmienky pre vznik fikcie doručenia podľa § 17 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. (ktorá má vplyv na nadobudnutie právoplatnosti a vykonateľnosti dodatočného platobného výmeru), teda že

- adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, nebol zastihnutý,
- v mieste doručenia sa zdržiava,
- doručovateľ vhodným spôsobom adresáta upovedomí, že písomnosť príde znovu doručiť v určený deň a hodinu,
- nový pokus o doručenie zostane bezvýsledný.

Žalobca podal 10.augusta 2007 návrh na obnovu konania skončeného právoplatným dodatočným platobným výmerom č. 658/230/17394/07/Pitz zo dňa 28.marca 2007. Dôvodil, že v čase prebiehajúcich daňových kontrol nevedel preukázať svoje tvrdenia ohľadne skutočnosti, že J. K., s ktorým rokoval, bol splnomocnený spoločnosťou L., s.r.o. na všetky uzatvárané úkony, o ktorých mal J. J. podrobné informácie. Správca dane nevykonal výsluch svedka J. K.. Žalobca stretol J. K. v júli 2007 v Bratislave, kedy mu J. K. odovzdal plnú moc (originál), ktorú mu 25.septembra 2003 udelil konateľ spoločnosti L., s.r.o. J. J., pričom jeho podpis je na plnej moci úradne overený notárom. Skutočnosť, kedy sa žalobca dozvedel o dôvodoch obnovy konania, sa dá preukázať výsluchom svedka J. K.. K návrhu na obnovu konania predložil aj Splnomocnenie a generálnu plnú moc zo dňa 25.septembra 2003, ktorú J. K., udelil J. J., konateľ spoločnosti L., s.r.o. Plná moc sa vzťahovala na všetky právne úkony

na úradoch, súdoch, pred orgánmi štátnej správy a všetkých inštitúciách, v mene spoločnosti, na nadobúdanie a prevádzanie majetku, na preberanie podaní, na podpisovanie všetkých právnych úkonov. Podpis J. J. je overený notárkou JUDr. H. M. dňa 25.septembra 2003; notárka zistila totožnosť J. J. zákonným spôsobom a tento splnomocnenie pred notárkou aj vlastnoručne podpísal. Osvedčenie o pravosti podpisu je zaregistrované v Centrálnom registri osvedčených podpisov pod č. O 810070/2003.

Správca dane (Daňový úrad Námestovo) žalobcu vyzval na doplnenie originálu splnomocnenia vydaného na meno J. K.. Žalobca originál plnej moci žalovanému predložil.

Zo zápisnice z ústneho pojednávania č. 658/320/51840/2007/Gav zo dňa 20.septembra 2007 vyplýva, že ústne pojednávanie sa uskutočnilo v Z., teda v mieste trvalého bydliska J. J., konateľa spoločnosti L., s.r.o., po telefonickom rozhovore 19.septembra 2007. Na ústne pojednávanie nebol žalobca predvolaný ani o ňom nebol dodatočne správcom dane informovaný. J. J. uviedol, že J. K. plnú moc neudelil a podľa jeho názoru ju J. K. ani neprijal, lebo sa na nej nenachádza jeho podpis. Dňa 25.septembra 2003 nebol na notárskom úrade JUDr. M. (zápisnica je z 20.septembra 2007, pozn.). Pán K. pána J. neinformoval, aké úkony na základe plnej moci vykonal, ani aké doklady na základe nej podpisoval, žiadne doklady mu neodovzdal. J. J. nevedel uviesť, kto za roky 2004, 2005 viedol daňové účtovníctvo za firmu L., s.r.o., on nikoho nepoveril na vedenie účtovníctva v rokoch 2004, 2005, nevedel ani uviesť, kto podal daňové priznanie. J. K. naposledy videl v januári 2003. Odvolací súd poukazuje na to, že J. J. bol od 15.augusta 2002 do 28.septembra 2010 jediným konateľom spoločnosti L., s.r.o. a o týchto dôležitých skutočnostiach týkajúcich sa spoločnosti L., s.r.o. mal mať vedomosť.

Na základe týchto skutočností Daňový úrad Námestovo rozhodol o zamietnutí žiadosti o obnovu konania ukončeného právoplatným dodatočným platobným výmerom č. 658/230/17394/07/Pitz zo dňa 28.marca 2007 (rozhodnutie č. 658/320/58947/07/Gav z 29.októbra 2007).

Najvyšší súd Slovenskej republiky v prvom rade konštatuje správnosť skutkových zistení krajským súdom a na správne a podrobné vyvodenie dôvodov rozhodnutia krajského súdu, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje (§ 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku), na doplnenie uvádza nasledovné:

Pri obnove konania sa rozoznávajú dve štádiá konania:

- 1) konanie o povolení alebo nariadení obnovy, v ktorom sa rozhoduje **iba** o prípustnosti obnovy; príslušný orgán **nepreskúmava** meritórne výrok rozhodnutia, ale iba zisťuje, či sú splnené podmienky obnovy konania,
- 2) nové konanie, v ktorom sa znova prejedná a znova rozhodne vec, o ktorej sa už v pôvodnom konaní rozhodlo.

V predmetnej právnej veci ide prvé štádium obnovy konania, teda rozhodovanie o existencii alebo neexistencii dôvodov obnovy konania a nie o priame vyhodnotenie reálneho vplyvu predložených dôkazov na meritum veci, pretože ide o prejudikovanie rozhodovania v obnovenom konaní, ku ktorému ako takému ešte neprišlo. Správny orgán v prvom štádiu konania o obnove nevykonáva dokazovanie smerujúce k zisťovaniu, či napríklad novopredložený dôkaz reálne má alebo nemá vplyv na meritum veci. Krajský súd správne poukázal na to, že správny orgán zisťuje len to, či ide o novosť dôkazu a možnosť, teda pravdepodobnosť, jeho vplyvu na výsledok konania. Správca dane rovnako aj žalovaný pochybili, pretože prakticky spojili obe štádiá obnovy konania do jedného, čo zákon č. 511/1992 Zb. ani právna teória nepripúšťajú.

Ak už správca dane vykonal dokazovanie (v mieste trvalého bydliska J. J. po predchádzajúcom telefonickom rozhovore s ním) mal o jeho vykonaní prípadne výsledku upovedomiť aj žalobcu. Absenciou tohto postupu správca dane a žalovaný porušili práva žalobcu, ktoré mu právny poriadok poskytuje (§ 2 ods. 2, ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb., čl. 2 ods. 1, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky).

Navyše, správca dane rovnako aj žalovaný v súvislosti so splnomocnením medzi spoločnosťou L., s.r.o. a J. K. nesprávne poukazujú na ustanovenie § 9 zákona č. 511/1992 Zb. Ako správne uviedol krajský súd, toto ustanovenie sa vzťahuje na daňové konanie a nie na obchodné vzťahy medzi jednotlivými podnikateľskými subjektmi pri ich podnikateľskej činnosti. V takom prípade je nevyhnutné postupovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka upravujúceho zastúpenie na základe plnej moci. Najvyšší súd Slovenskej republiky v zhodne s krajským súdom považuje za potrebné zdôrazniť, že správca dane ani žalovaný sa nezaoberali skutočnosťou, že podpis J. J. na plnej moci udelenej J. K. je úradne overený notárkou v zmysle zákona č. 323/1992 Zb. Podľa ustanovenia § 58 ods. 1 citovaného zákona legalizáciou notár alebo ním poverený zamestnanec osvedčuje, že osoba, ktorej podpis má byť osvedčený v jeho prítomnosti, listinu vlastnoručne podpísal alebo podpis na listine uznala pred ním za vlastný. Táto skutočnosť nebola správcom dane ani žalovaným vyvrátená (§ 3 ods. 4 zákona č. 323/1992 Zb., § 134 Občianskeho súdneho poriadku). Za vyvrátenie

prezumpcie pravdivosti údajov uvedených v osvedčení o pravosti podpisu J. J. nemožno považovať len jeho vyjadrenie, že podpis nie je jeho aj keď je úradne overený – táto skutočnosť nebola ničím overená, preukázaná (napríklad prostredníctvom vypočutia notárky, ktorá osvedčila pravosť podpisu J. J., grafologickým skúmaním podpisu J. J., prípadne na základe výsledku trestného stihania); dokazovania ohľadom spochybňovania pravosti podpisu je možné vykonať až v druhom štádiu konania o obnove, t.j. v novom konaní.

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 20 S 107/2010-40 zo dňa 7.decembra 2010 ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal vychádzajúc z ustanovenia § 224 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 prvá veta, § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku nakoľko žalobca síce bol v konaní úspešný, ale náhradu trov konania si neuplatnil, a žalovanému náhrada trov konania neprináleží.“

Vzhľadom k tomu, že predmetná vec sa od citovaného rozsudku odlišuje len v druhu daňovej povinnosti, avšak posúdenie dôvodnosti obnovy konania je v oboch prípadoch rovnaké, rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

O náhrade trov odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko tento si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil a žalovanému náhrada trov konania neprináleží.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 19. októbra 2011

JUDr. Alena Poláčková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Nikoleta Adamovičová